ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 17ης Μαΐου 1988 *

Στην υπόθεση 28/87,

Edgard Arendt, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Wasserbillig, 30, Val Feuri, εκπροσωπούμενος από τον Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 18 A, rue des Glacis,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Francesco Pasetti-Bombardella, jurisconsulte, και Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενους από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της 27ης Μαΐου 1986 της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού Β/161, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση συμμετοχής του προσφεύγοντος στο διαγωνισμό αυτό και η καταδίκη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην καταβολή στον προσφεύγοντα μιας λογιστικής μονάδας ως αποζημιώσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 9ης Φεβρουαρίου 1988,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Απριλίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 30 Ιανουαρίου 1987 στη γραμματεία του Δικαστηρίου, ο Arendt, υπάλληλος κατηγορίας C του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 27ης Μαΐου 1986, με την οποία η εξεταστική επιτροπή του εσωτερικού διαγωνισμού Β/161 απέρριψε την αίτηση συμμετοχής του στον πιο πάνω διαγωνισμό για μια θέση αναπληρωτή βοηθού διοικήσεως (Β 5-Β 4) στους τομείς Οικονομικά-Λογιστική-Ταμείο και την καταδίκη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην καταβολή στον προσφεύγοντα μιας λογιστικής μονάδας ως αποζημιώσεως.

2 Η προκήρυξη του διαγωνισμού, που δημοσιεύτηκε στις 18 Νοεμβρίου 1985 από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, αφορούσε τρεις « κλάδους » μεταξύ των οποίων μπορούσαν να επιλέξουν οι υποψήφιοι, που αφορούσαν τους ακόλουθους, αντιστοίχως, τομείς:

1) εργασίες ελέγχου καλής διαχειρίσεως και κανονικότητας της εκτελέσεως του προϋπολογισμού με εφαρμογή μεθόδων πληροφορικής,

2) εφαρμογή του δημοσιονομικού κανονισμού και εργασίες λογιστικής και ταμείου με έλεγχο των λογιστικών στοιχείων, συνοδευόμενο από τραπεζικούς λογαριασμούς και ταμιακούς λογαριασμούς, σχέσεις με τα τραπεζικά ιδρύματα και συντονισμός των εργασιών μεταξύ λογιστηρίου και ταμείου,

3) εργασίες ενεργούμενες μέσω προγραμμάτων πληροφορικής σχετικά με υπολογισμούς και την εκκαθάριση πληρωμών του προσωπικού και με τον υπολογισμό των συντάξεων και των ασφαλίσεων των μελών.

3 Η προκήρυξη του διαγωνισμού προέβλεπε στο στοιχείο Α του σημείου IV ότι η εξεταστική επιτροπή θα κατήρτιζε τον πίνακα των υποψηφίων στους οποίους θα επιτρε-

πόταν να λάβουν μέρος στο διαγωνισμό, εκτιμώντας τους τίτλους καθενός των υποψηφίων που έχουν άμεση σχέση με τη φύση των καθηκόντων που θα εκτελέσουν. Η εκτίμηση αυτή θα γινόταν με βαθμολογία από 0 ώς 40, κάθε δε βαθμός κατώτερος του 24 θα συνεπαγόταν αποκλεισμό.

4 Ο Arendt ειδοποίησε με επιστολή της 27ης Μαΐου 1986, ότι δεν έγινε δεκτός στο διαγωνισμό με την αιτιολογία ότι δεν είχε συγκεντρώσει το ελάχιστο απαιτούμενο όριο των 24 βαθμών διότι έλαβε πολύ λίγους βαθμούς όσον αφορά δύο από τα διάφορα κριτήρια που έλαβε υπόψη της η εξεταστική επιτροπή, δηλαδή « τη γενική εκπαίδευση » και την « ειδική πείρα », δηλαδή την επαγγελματική πείρα που αποκτήθηκε στο ειδικό πεδίο που αφορά η προκήρυξη του διαγωνισμού.

5 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, καθώς και το κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

6 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει αντιφατική αιτιολογία, βαρύνεται με πρόδηλη πεπλανημένη εκτίμηση και ότι η εξεταστική επιτροπή παρέβη το καθήκον της αρωγής και κανόνες χρηστής διοικήσεως.

Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η αιτιολογία που δέχτηκε η εξεταστική επιτροπή είναι αντιφατική

7 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται σχετικώς ότι ναι μεν στο έγγραφο της 27ης Μαΐου 1986, το οποίο περιλαμβάνει την προσβαλλόμενη απόφαση, αναφέρεται ότι δεν έλαβε αρκετούς βαθμούς όσον αφορά τη « γενική εκπαίδευση » και την « ειδική πείρα », ένα όμως συμπληρωματικό έγγραφο επεξηγήσεων του προέδρου της εξεταστικής επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1986, δεν επικαλείται, αντιθέτως, παρά μόνο ανεπάρκεια της « ειδικής πείρας ».

8 Πρέπει όμως να παρατηρηθεί ότι το τελευταίο αυτό έγγραφο περιορίζεται να απαντήσει, κατά τρόπο μάλιστα ακριβή, στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος που περιλαμβάνεται στις επιστολές του της 3ης Ιουνίου και της 20ής Ιουνίου 1986, στις οποίες επέμενε επί του γεγονότος ότι, από 1ης Αυγούστου 1984, ασκούσε έργα λογιστικής φύσεως στο τμήμα των κοινωνικών υποθέσεων του Κοινοβουλίου, πράγμα που συνέβαλλε στο να αποκτήσει ικανοποιητική ειδική πείρα σε θέματα λογιστικής. Χωρίς να είναι καθόλου αντιφατική, η αιτιολογία αυτή δεν κάνει τίποτε περισσότερο από το

να διευκρινίζει, κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος, τους λόγους που οδήγησαν την εξεταστική επιτροπή να μην κάνει δεκτή τη συμμετοχή του στο διαγωνισμό.

9 Κατά συνέπεια ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η αιτιολογία που έγινε δεκτή από την εξεταστική επιτροπή είναι πεπλανημένη όσον αφορά την ειδική πείρα του προσφεύγοντος

10 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η εξεταστική επιτροπή προδήλως επλανήθη εκτιμώντας ως ανεπαρκή, ενόψει των καθηκόντων που αναφέρονται στην προκήρυξη του διαγωνισμού, την επαγγελματική του πείρα στο πεδίο της λογιστικής.

11 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η εξεταστική επιτροπή προκειμένου να εκτιμήσει κατά τρόπο αντικειμενικό την επαγγελματική πείρα των υποψηφίων, αποφάσισε να υπολογίσει δύο βαθμούς ανά έτος πείρας στο πεδίο της λογιστικής με ανώτατο όριο 12 βαθμούς. Ο προσφεύγων δεν επικρίνει αυτή καθαυτή την πιο πάνω μέθοδο. Αμφισβητεί όμως το γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή αρνήθηκε να λάβει υπόψη της στον υπολογισμό αυτό τα δύο έτη που διήνυσε στο τμήμα κοινωνικών υποθέσεων, πράγμα που κατέληξε στο να του δοθούν τέσσερις βαθμοί για την επαγγελματική του πείρα για την περίοδο που υπηρέτησε στο Τμήμα Ταμείου-Λογιστηρίου του Κοινοβουλίου, από 1ης Οκτωβρίου 1982 μέχρι 31 Μαΐου 1984.

12 Το ζήτημα που θέτει αυτός ο λόγος ακυρώσεως οδηγεί έτσι στο ερώτημα αν τα καθήκοντα που άσκησε ο Arendt στο τμήμα κοινωνικών υποθέσεων από 1ης Αυγούστου 1984 έπρεπε να ληφθούν υπόψη ως ειδική πείρα λογιστικής.

13 Επί του σημείου αυτού πρέπει να παρατηρηθεί καταρχάς ότι ναι μεν σύμφωνα με τη διατύπωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως 4330, κατόπιν της οποίας τοποθετήθηκε ο Arendt στο Τμήμα Κοινωνικών Υποθέσεων, αναφέρεται, όσον αφορά τα « απαιτούμενα προσόντα και γνώσεις » σε « βεβαιωμένες γνώσεις λογιστικής », η περιγραφή όμως των καθηκόντων της θέσεως αυτής δεν αντιστοιχεί με έργα λογιστικής φύσεως. Η εξεταστική επιτροπή δεν μπορούσε πάντως να θεωρήσει ότι δεσμεύεται από μόνο το στοιχείο αυτό, αλλά έπρεπε, όπως και πράγματι έκανε, να προσπαθήσει να εξακριβώσει τα πραγματικά καθήκοντα που πράγματι άσκησε ο Arendt σ' αυτή τη θέση.

14 Σχετικώς, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και ιδίως από την περιγραφή των καθηκόντων που πράγματι άσκησε ο Arendt, στην οποία προέβη το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εις απάντηση των ερωτήσεων που του έθεσε το Δικαστήριο, ο ενδιαφερόμενος δεν ασκούσε στο τμήμα κοινωνικών υποθέσεων έργα λογιστικής φύσεως ή έργα που να απαιτούν την εφαρμογή των κανόνων της δημοσίας λογιστικής, αλλά του είχε ανατεθεί η εφαρμογή επί των βοηθητικών υπαλλήλων και επί ορισμένων εκτάκτων υπαλλήλων της νομοθεσίας της κοινωνικής ασφαλίσεως των διαφόρων κρατών μελών.

15 Η διατύπωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως 4330, καθώς και η φύση των καθηκόντων που πράγματι άσκησε ο προσφεύγων στο τμήμα κοινωνικών υποθέσεων ήταν επομένως τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογείται η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μη λάβει υπόψη της τα καθήκοντα αυτά από 1ης Αυγούστου 1984 ως ειδική πείρα στο πεδίο της λογιστικής ή της εφαρμογής του δημοσιονομικού κανονισμού.

16 Κατόπιν αυτών, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του καθήκοντος αρωγής και κανόνων της χρηστής διοικήσεως

17 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ενόψει των πληροφοριών που δόθηκαν στην εξεταστική επιτροπή και που αποδείκνυαν την πείρα του στο πεδίο της λογιστικής, η επιτροπή αυτή όφειλε πριν λάβει θέση να ζητήσει συμπληρωματικά στοιχεία.

18 Όπως όμως προκύπτει από τα προηγουμένως εκτεθέντα, η εξεταστική επιτροπή είχε στην κατοχή της διάφορα στοιχεία του φακέλου του Arendt, μπορούσε δε να κρίνει ότι ήταν αρκετά ενημερωμένη και επομένως δεν χρειαζόταν να ζητήσει συμπληρωματική απόδειξη. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων αβασίμως υποστηρίζει ότι η εξεταστική επιτροπή παραβίασε το καθήκον της αρωγής, το οποίο υπέχει όπως κάθε διοικητική αρχή.

19 Κατόπιν αυτών, ο τελευταίος λόγος ακυρώσεως και η προσφυγή στο σύνολό της πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

20 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Moitinho de Almeida Everling Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

J. C. Moitinho de Almeida